

ת"פ 28025-07-18 - פרקליטות מחוז חיפה - פלילי נ' בורדזאני

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 28025-07-18 פרקליטות מחוז חיפה - פלילי נ' בורדזאני

לפני כבוד השופטת איילת השחר ביטון פרלה
המאשימה פרקליטות מחוז חיפה - פלילי
נגד אוריית בורדזאני
הנאשםת

החלטה

ביום 11.7.18 הוגש כתוב אישום נגד הנאשםת המיחס לה עבירה תקיפה שוטר - לפי סעיף 273 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

עובדות כתוב האישום:

עובדות כתוב האישום מתארות אירוע מיום 8.11.17, שאז בסמוך לשעה 18:00 עוכבה הנאשםת והובאה לתחנה משטרת נהריה. במהלך שהותה בתחנה ועל רקע סיורוה להצטלם בהתאם 'לונול רגיל', הובאה הנאשםת לפני פקד יוסי אטיאס (להלן: השוטר) בכך שהאחרון יסביר לה שהצלום הוא חלק מההיליך החקירתי.

עובדות כתוב האישום מתארות כי הסבירו של השוטר לא שכנוו את הנאשםת והוא יצא מהמשרד תוך שהוא מקהלת את השוטר קלותות שונות כגון: "שמעה עלייך ועל כל מי שכאן דין", "מי אתה בכלל يا מזדיין يا חתיכת אפס אתה לא יודע מי אני".

לפי העובדות של כתוב האישום, השוטר הודיע לנאשםת שהיא עכורה והושיב אותה על כסא. בתגובה, הנאשםת השתוללה ותקפה את השוטר בך שביטה בו באזרע המפשעה, ניסתה לנשוך את ידו השמאלית ובטענה בו - כל זאת כאשר התקיפה קשורה למילוי תפקידו החוקי; עוד צוין בעובדות כי כתוצאה מהתקיפה נגרמו לשוטר חבלות בידו השמאלית.

תשובה הנאשםת לאישום:

טרם השיבה הנאשםת לכותב האישום, העלה בא כוחה, טענה מקדמית שענינה הגנה מן הצדקה; בפרטו הטענה, בדין שהתרנהל ביום 27.12.18, הטועם ב"כ הנאשםת טענתו בך שלמרות שהנאשםת התלוננה על תקיפתה בידי השוטר, תיק החקירה במבחן"ש נסגר ללא ביצוע כל הליך חקירה לבירור התלונה; זאת ועוד, שכגד הנאשםת הוגש כתוב האישום בגין תקיפת השוטר. בתמיכה לטיעונו הגיע ב"כ הנאשםת, מכתב מטעם מח"ש, מיום 8.11.18, וממנו עולה כי ביום 29.4.18 נשלח מכתב לנאשםת שבו הודיע לה שהוחלט לסגור תיק על אודות תלונתה ללא פתיחה בחקירה, וזאת

בשל העדר יסוד סביר לחשד לביצוע עבירה פלילית (נ/1, 27.12.18). עוד צוין באותו המסמך, שבתיק מה"ש, מציה תלוונת הנאשמה והעתק מחומרה החקירה של ההליך כאן.

לפי בקשה ההגנה ניתנה שהות, לצורך מיפוי זכותה של הנאשמת להגיש עrr על החלטת הסגירה; ביום 19.6.19 הודיע ב"כ הנאשמת כי פרקליטות המדינה דחתה העrr שהוגש מטעם הנאשמת על סגירת התקיק (נ/1, 19.6.19). במעטם האמור, ציין ב"כ הנאשמת כי בכונתו, במסגרת ניהול ההליך, לטענו לbijtol כתוב האישום מיחמת הגנה מן הצדק על התנהלות חקירותית שכלה דרישת צולם את הנאשמת מבלי שהיא לכך בסיס בדין ושלא כדין.

ביום 1.7.19 כפירה הנאשמת במיחס לה כפירה כללית, כך שלא ניתן מענה מפורט לעובדות כתוב האישום. עיר כי, אמנם במעטם הדיון בבקשת ההגנה שהות בת שבועיים לצורך הגשת מענה מפורט לעובדות אך בסופה של דבר נותר המענה הכללי ללא כל שלמה מצד ההגנה.

יריעת המחלוקת:

ה גם שניתנה כפירה כללית, הרו של אחר שנשמעו ראיות הצדדים, נמצא שעיקר העובדות המפורטות בכתב האישום אין שנייות במחלוקת. עיר כי מעבר לעובדות המפורטות בכתב האישום, ישנן עובדות שאין חולק עליהם ושهن רלוונטיות להכרעה בהליך זה ובשל כך אדרש גם להן.

עובדות כתב האישום של הlixir זה מבוססות על חקירה שהתנהלה במסגרת פלי"א 17/495975 בתחנת נהריה (להלן: תיק החקירה בגין תקיפת השוטר). לפי סדר הכרונולוגי, קודם לפתיחת תיק החקירה בגין תקיפת השוטר, נפתח הlixir חקירה אחר כנגד הנאשמת והוא פלי"א 17/495874 (להלן: התקיק الآخر) שעניינו הסגת גבול, איומים ותקיפה.

דו"ח פעולה מיום 8.11.17, שנערך בידי החקיר איציק דדון (להלן: שוטר מש"ק), מתאר האירועים שבשלם נפתח התקיק לאחר (ת/10, הוגש בהסכמה). עולה מדו"ח הפעולה שבימים 8.11.17, בשעה 14:00 התקבלה תלונה מהגב' אתי בידני (להלן: השכנה) ולפיה הנאשمت פרצה לביתה דרך החלון. עולה מדו"ח הפעולה כי שוטר מש"ק הגיע למקום שכונת דדו בשולומי, כשהשכנה אמרה לו שהנאשمت מעוניינת להתעמת אתה לאחר שלחו האחת לרעوتה הוודעת. הגיעו למקום, הבחין בשתי נשים, שבנות מפרידות ביניהן, ושתייהן מקללות האחת את השניה. באותו המועד, כך פירט שוטר מש"ק בדו"ח, שמע הלה את הנאשמת מאיימת על השכנה שי"זין אותה לאחר שהיא לידה" ולאחר מכן הנאשמת עזבה את המקום. שוטר מש"ק גבה הودעה מהשכנה וקיבל העתק של חליפת ההודעות בין השתיים וכן קטע שמע המתעד את איומי הנאשמת לפני השכנה. צוין בדו"ח כי לאחר מכן, שוטר מש"ק יצר קשר טלפוני עם הנאשמת והורה לה להגיע אליו למש"ק ובהגיעה, בהתאם להוראותו, עיכבה בחשד לתקיפה, הסגת גבול ואיומים והעבירה לחקירות בתחנת נהריה.

במהמשך לאמר וכפי שעולה מדו"ח העיקוב (ת/9, הוגש בהסכמה), עולה שחקיר מש"ק עיכב את הנאשמת באותו היום בשעה 16:00, כאשר העילה לעיקוב, לפי הדו"ח, היא סיכון בטחונו של אדם, מאחר שהנאשمت, כך פורט בדו"ח, אימהה בנווכותו על שכנתה. צוין בדו"ח העיקוב כי הודיע לנאשמת שהיא מעוכבת בשל חשד לביצוע עבירות איומים, תקיפה והסגת גבול. בדו"ח העיקוב צוין שתגובה הנאשמת לעיקוב הייתה: "אני פתחתי את הדלת וצלמתי את הסלון היא שגעה איתה בהודעות ואני באתי אליה לראות מה היא רוצה לעשות היא עצבנה אותי". צוין כי הנאשמת הובאה לתחנה בשעה 16:30 ונמסרה לחוקר פואד.

למעשה זהו הבסיס העובדתי לפתיחת חקירה בהlixir האخر וזהו הבסיס לעיקוב הנאשמת לחקירה בתחנת משטרת

נהריה - כמפורט בסעיף 1 לעובדות כתב האישום.

במהלך שמיית הראיות, התברר כי למורת היזקה שבין האירועים, הרי שלא נרכשה בדיקה של חומר החקירה מהתיק الآخر, אם יש בהם חומר החקירה שהם רלוונטיים להליך כאן ושיש בהם כדי לסייע בידי הגנה. כך, ביום 7.11.19, במהלך שמיית פרשת הגנה, במהלך עדותה של הנאשמת, כאשר זו העידה שנחקרה יותר מאשר פעם אחת באותו היום, הצהירה ב"כ המאשימה:

"יא נחקרה פעם נוספת אבל זה בתיק פל"א אחר באותו היום עם אותו חוקרים. מדובר בחקירה הקודמת לחקירה שהוגשה והעתיק שלה לא הועבר לסניגור. אני מבירה אין לי את כל החקירה, יש לי את תחילת החקירה שבה מראים הזכיות של החשודה והיא מבקשת לכתוב את הטענות שלה בכתב יד. זה אין לי. יכול להיות שהיא צריך לבדוק במה דברים אמורים אבל הדברים נעשו באותו לב". (עמ' 18, ש' 22-18 לפroot').

ראו לעיר כי במהלך שמיית הראיות חשפו אותו הצדדים להתנהלות שביניהם יומיים קודם למועד הדיון, וזאת אף שאלה בחקירה נגדית לגבי טופס צילום (ת/6), ולפיה המאשימה החליטה - יומיים קודם לשמיית הראיות להעביר להגנה חומרים נוספים מהתיק האחר ומסמך שסמן ת/6 לא היה בתיק.

דברי המאשימה בהקשר זה כי: "מדובר בחומרם שהוצעו (צ"ל: הוצאה, הערה שלי, אה"ב) במסגרת הטיפול בתיק מתיק פלג (צ"ל: פל"א, הערה שלי, אה"ב) שבבקבוקיו הגיעו הנאשمت לתחנת המשטרה. מדובר בתיק שטופל ע"י מתמחה וכשטופל התקיק עברו על החומר ולא מצאו שמדובר בחומר החקירה רלוונטי. כשהתקיק עבר לטיפול עברתי על החומר וחשבתי שנគן לידע את חברי על החומרם המצויים בתיק. לשאלת בית המשפט לא עברתי על כל החומר שבתיק שבשלו הוזמנה הנאשמת לחקירה אך עברתי על חומרם שהוצעו מהפל"א, במסגרת הטיפול בתיק, לפני הגשת כתב האישום. זה חומר שהוא כחומר שנאסר. זה לא נרשם בחומר החקירה. העברתי לחבריו רשימה של החומר הקיים". (עמ' 14, ש' 17-10 לפroot').

לצורך בהירות התמונה עד כה, למעשה מדובר בחומר ברשות החקירה ולא כחומר שנאסר, שהיה בידי המאשימה והוא עבר לידיעת ההגנה דבר קיומו יומיים לפני מועד הדיון שנקבע לשמיית ראיות. זאת ועוד, מדובר בחלק מחומר החקירה שבתיק الآخر והודעות הנאשמת שנגבה ממנו באותו יום לא נבדקו, כך לפי דברי ב"כ המאשימה, מחתמת כך שמדובר במקרה חלק מתיק הפל"א ולא עיון בתיק الآخر גופו.

כדי לרכז כלל הנתונים שה提נו למסה שהזכיר את הcpf בהליך זה, במנוחת משאלת האשמה או חפות, אציג עניין נוסף שנוטר לוט בערפל. במהלך שמיית הראיות, התברר - ועל כך אין מחלוקת- כי הנאשמת צולמה כחלק מחקריותה בגין אירועי אותו יום - פעמיים. פעם אחת לאחר ובסימון להתרחשויות המתוארכות בכתב האישום, שלאחריה - ביום 9.11.17, הובאה לפני שופט במסגרת מעצר לצורכי החקירה ופעם נוספת כחלק מתנאי לשחרורה מעצר ביום 10.11.17 (נ/4). עניין זה, הטריד, לנוכח אי הבHIRות והתמיות שעלו באשר לצילום הנאשמת פעמיים ובاهינתן שלא נמצא, בין ראיות המאשימה, כל אסמכתא לכך שהיא נשאמת צולמה בכלל. עיר כי ת/6 שהוגש לא הוכיח צילום כי אם רצון לצילום ואף לא הזכיר בו פרטי צילום כלשהו בפועל. לעניין זה עודADRSH בהמשך - ואולם מצאתי להקדמים האמור, בכך לשכך האוזן לדרך ניהול ההליך לפני.

בחזרה לעובדות שהן חלק מאירועי אותו יום ושאין עליהם מחלוקת. הנאשمت העידה כחלק מפרשת הגנטה ועוד כך הודהה במרבית עובדות כתב האישום. לפי עדותה היה לה ויכוח עם השכינה שבשלו שוטר המש"ק זמין אותה אליו ו חקר |

אותה במשרדי ולאחר שאמր לה למכת למשטרה להិחקר גם שם ולפיכך נסעה לחוקר פואד (עמ' 17, ש' 15-16 לפרט). הנאשמת העידה כי החוקר פואד חקר אותה ולאחר שהחקירה הסתיימה, "אמר שצורך לעלות למעלה לעוד משחו אחרון" (עמ' 17, ש' 19-18 לפרט); לפיכך, כך העידה, עלתה אותו וכשעליו אמר לה "צורך לתת ט"א ולהצטלם" (עמ' 17, ש' 19 לפרט). הנאשמת העידה שם "היה בינוינו וויכוח, אולי קצת קולני אבל (צ"ל: "לא", הערכה שלי, אה"ב) בקטע של תוקפני או אלים מילולית. אמרתי לו שאני לא מסכימה" (עמ' 17, ש' 19-20 לפרט). הנאשמת הסבירה התנגדותה והוסיפה כי בסופה של דבר הייתה מסכימה לולא הכוונות שחששה מופנית כלפיה (עמ' 17, ש' 21-25 לפרט).

הנאשمت העידה כי בשלב זה הופנתה למשרד של נפגע העבירה - הוא השוטר, והוא, כלשון עדותה: "היה מאוד סמכותי והוא ניסה להסביר לי שהה ליליך וחיבת להצטלם. הסבירתי גם לו שיש תמונה שלו במערכת והוא אמר שהה לא משנה. ניסיתי בכל זאת לשכנע בניינוס. הרגשתי שאני מתחילה לחווות התקף חרדה, אני גם הבנתי שאני נתקלת בחומה וכשאני רואה שאין מי לדבר אני מרגישה אוזלת יד. בדיק האנטן התחל להתרפרק לי והתיישב לי הפה. הוא העלה את הטון שלו והיה יותר פואה ואני מהמקום הטוב אמרתי לעצמי שאם אני לא יצאת מהחדר אז זה לא ישטים טוב. יצאתי לחתת כוס מים כי הרגשתי ממני שריפה בגרון זהה לא עבר עד שלא שותים. זו תופעת לוואי. הוא לא יצא לי מים, יצאתי החוצה הואלקח את הכיסא שלו החוצה, יצא אחריו לפרזדור, תפס אותי מהכתפיים, הצמיד אותי לקיר ותפס אותו. אלו שניות שאת באותו רגע לא יודעת מה קורה עמו עצמן את לא באמת מבינה. אין מצב את רואה שהוא מוציא איזוקים יד אחת של איזוקה, קלטתי מהחורי את מושן שמביאה איזוקים לרגלים ואני כן זכרת שהוא נסה לשום לאיזוקון, אני זכרת שכארה הוא נסה לשום לי איזוק ביד אחת אני רואה סימן של נשיכה על היד. זה היה אינסטינקט שלו בסיטואציה שבה הייתה. אז הייתה גם איזוקה ברגלים, הוא הוריד את החולצה שלו בהפגניות, הפריע לו האודם (מסמנת על שלול השROL של יד אחת). הוא נשאר עם גופיה והיה עצבנוי הסתכל עלי ואמר שאם הייתה גבר היה מזין אותו ושובר לך את הפנים. אני כבר הייתה בעניין שלי ואמרתי לו בווא. הבנתי שאת מתגוננת מילולית. אני כן זכרת שהיתה מובלבלת." (עמ' 17, ש' 28-33; עמ' 18, ש' 9-1 לפרט). הנאשמת בחיקرتה הנגדית אישרה כי נכנסה מרzon לחדר של השוטר (עמ' 19, ש' 32-33 לפרט) וציינה כי בעת זו הופעל עליה 'לחץ חברתי' ולא 'כוח פיזי' (עמ' 20, ש' 1 לפרט).

הנאשמת במאנה לשאלות ב"כ המאשימה העידה כי במעמד איזוקה: "אני הותקפת ולא תקפת. האודם על החולצה, מספיק שהוא בא ועם החולצה שלו ואני התכוופתי ואולי זה היה הגנה עצמית". (עמ' 22, ש' 29-28 לפרט). ועוד הוסיפה כי: "האופן שבו כולם היו עלי אז ברור שהתגוננתי ובעתה אם היה שם בדיק היה מתנהגת אותו הדבר" (עמ' 22, ש' 30-29 לפרט).

נמצאנו למדים כי אין מחלוקת בין הצדדים באשר לעובדות 1-2 שבכתב האישום ולפיהן הנאשמת עוכבה במועד הרלוונטי לחקירה ועוכבה לתחנת משטרת נהריה. כמו כן, אין מחלוקת כי בשל סירובה להצטלם הובאה לפני השוטר וזה ניסה לשכנע להצטלם חלק מהליך החקירה בתיק האחר. עוד אין מחלוקת בין הצדדים כי גם לאחר שהשוטר הסביר לנאשמת הצורך בצילום, היא סירבה וכן יצאה ממשרדו של השוטר; לאחר מכן, השוטר אחץ בה לצורך איזוקה והיא בתגובה השוטלה והተנגדה לניסיון איזוקה תוך ניסיון נשיכת השוטר וכן כי כתוצאה לכך נגרם לשוטר שריטה בידו השמאלית.

אם כן, בהתייחס לעובדות שבכתב האישום, המחלוקת שבין הצדדים נסובה על סיבת יציאתה של הנאשמת מחדרו של השוטר, הקלות - אם השmiaה אותן לעבר השוטר בעודו יוצאת ממשרדו ולפניה המגע ביניהם וכן לעצם הودעת השוטר לנאשמת לפני הושבתה על הכסא כי היא עצורה.

בנוסף על האמור, נטען מפי הנואשת כי התנהוגותה שהוגדרה מפי המאשימה כתקיפה ושאייה מוכחש בפי הנואשת- היא מעשי התגוננות לתקיפתה בידי השוטר.

באשר לטענת ההגנה מן הצדק שהושמעה בתחילת ההליך לעצם אי חקירת תלונתה של הנואשת במח"ש עניינה אכיפה בררנית, הרי שגם עברה תמורה אגב ניהול ההליך; כהגנה מן הצדק נטען שלא היה מקום לצלם את הנואשת כלל הואיל ובמראת המשטרתי ישנו צילום מאירוני עבר שלא הצדיק צילומה פעם נוספת, בוודאי לא פעמיים. עוד נטען כי הצילום בפועל נעשה שלא לפि הנהלים ואין הסבר לכך שהנאשם צולמה פעמיים - כאשר בפעם השנייה הצילום היה תנאי לשחרורה ממעצר. רجل נוספים לטענת הגנה מן הצדק שבפי הגנה היא הימנעות המאשימה מלהציג התמונה המלאה, הכוללת証據 קודמות שנערכו לנואשת באותו היום במסגרת התקיק האחר, והעדר פרטים מהותיים על אודות פועלות הצילום שנערכו לנואשת וכרכו את המשך מעצרה לצורכי חקירה.

דין והכרעה:

השאלות שיש להזכיר בהן, אם כן, הן האם הונחה תשתיית ראייתית מספקת לביסוס הרשות הנואשת בדיון שם לא כן יש לזכותה בדיון; שאלה נוספת בمعنى שאללה הראשונה ועשיה אף להקדימה, מעצם טיבה, היא - האם התגלו פגמים בהתנהגות המאשימה, על זרועותיה, שמצויקים את ביטול כתוב האישום מחמת הגנה מן הצדק.

אקדמיים המענה לשאלות בטרם אנמק ההחלטה. עיון בראיות הצדדים ובחינת העדויות שנשמעו לפני מובילים למסקנה כי יש ראיות מספיקות לביסוס הרשות הנואשת בעבירה שיוחסה לה; יחד עם זאת, ישנו בסיס לקבלת טענת הנואשת לביטול כתוב האישום בהיות ניהול ההליך עומד בסתרה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית.

aphaelה לנמק קביעותי.

מרבית ראיות המאשימה הוגשו בהסכמה והיעדו מטעמה השוטר והחוקר פואד מועדי (להלן ולעיל: החוקר פואד).

התרשמתי מאיתיות הדברים שנמסרו מפי העדים שהודיעו מטעם המאשימה ומהאמור בדוחות שתיעדו את קורות אותו היום, הכל כפי שיפורט להלן; יחד עם זאת, יש לבדוקם של אלה עובדות המתישבות עם עדותה של הנואשת ואלו - ביצירוף עובדות נוספות הביאו לכך אין זה צודק להוثير את כתוב האישום על מכונו ויש להורות על ביטולו.

חלק מעודתו של החוקר פואד הוגש דז"ח פעולה שערק (ת/4), טופס הودעה על זכויות חשור טרם חקירה (ת/5), הודעתה הנואשת מיום 17.11.12, שעה 18:12 (ת/5א) והזמנה לעבודת צילום/ הטבעה הנושאת את מספר התקיק לאחר (ת/6).

מד"ח הפעולה (ת/4) עולה שהנאשם הובאה לפני החוקר פואד כמעוכבת לחקירה. בסיום החקירה, כך תיאר החוקר פואד בדו"ח, הוא עליה עם הנואשת לחקירה וביקש ממנה לצולמה ואולם הנואשת סירבה בתוקף. החוקר פואד ציין בדו"ח כי ניסיונו לשכנע עליה בתומו ומשום כך פנה לשוטר שהייתה בחדרו והآخرן קרא לנואשת להיכנס לחדר בכדי לשוחח עמה. החוקר פואד ציין בדו"ח כי עזב את השנים בחדר השוטר ולאחר מכן שמע קללות וגידופים מצד הנואשת ולא ניתן היה להרגעה; הנואשת, כך עולה מהדו"ח, השתוללה וקיללה עד כי הודיע לה שהיא עצורה; החקירה מローン הביאה איזוקים והנאשם בעיטה אחרונית ברגלה את השוטר ופגעה לו בין הרגליים; תואר בדו"ח כי השוטר, החוקר פואד ומローン ניסו לאזוק את הנואשת ומנגד הנואשת ניסתה לנשוך את השוטר ללא הצלחה. בגמר איזוקה, כך עולה מהדו"ח, הנואשת נרגעה, הוכנסה לחדר של החוקר פואד ואז אמרה לו שהיא מוכנה להצטלם. עולה

מהדו"ח כי בשל הסכמתה ל��χ אותה החוקר פואד לחדר הצלום והוא הצטלה ילא בעית כלשהן (להלן: הצלום הראשון). לאחר מכן, הובאה הנאשمت לחקירה במשרדו (ת/5א) ומולאו טפסים הקשורים לכלייתה.

אצין כבר כת, כי אין בראיות המאשימה כל תיעוד לעצם ביצוע הצלום הראשון למעט אזכורו בדו"ח. ת/6 לא מתעד הצלום בפועל, הויל ואין בו פרטיו התשליל או ביטוי כלשהו המלמד על כך שהנאשمت צולמה.

החוקר פואד צילם את חבלת הגוף שנגרכה לשוטר (ת/2). מהתמונה ניתן להזיהות שRICTה שטחית באמת ידו השמאלית של השוטר.

השוטר העיד ובאמצעותו הוגש דו"ח הפעולה שכותב ביום 17.11.8 (ת/1). מהדו"ח עולה שפונה לנאשמת שהתחה איתה העת עם החוקר פואד, לאחר ששמעו קללות וגינויים מצד הנאשمت על שהיא לא מוכנה להצטלם. בכניסה לחדרו, שוחחה הנאשמת בטלפון והתייחסה לאירוע שבשלו עוכבה לתחנה. תואר בדו"ח כי נעשה ניסיון לשכנע את הנאשמת להצטלם בשל הצורך שלה. צוין בדו"ח כי הוצע לנאשמת מים לאחר שהשוטר הבין שהפה שלה ישב בזמן והיא מצידה מסרה לשוטר "שהפה שלה ישב מהצד רטlin שהוא לקחה והוא עכשו מתפרק". צוין כי הנאשמת יצאה בזאת מהחדר תוך שהשمعה קללות וגינויים; השוטר, אך לפי הדו"ח זהירה שיעצור אותה אם לא תשתף פעולה ומשלא הוועלה האזהרה, הודיע לה שהיא עצורה והוא בתגובה המשיכה ללקת. לפי הדו"ח: "תפסתי אותה בצד הידים שלה כאשר היא עם הגב אליו והושבתי אותה על כסא במסדרון, בשלב זה אורית אמרה לי אתה תוקף אותי תוך שאתה שאני מנסה להרגיע אותה והנ"ל בעיטה بي כאשר היא יושבת ואני מולה ופוגעה לי בחلك שמאל של המפשעה. בשלב זה החלה אורית להשתולל ולהתרפע תוך כדי שאני אוחז בשתי ידייה ומונע ממנה לברוח, נכנsti עם החשודה לחדרה של החקורת מרון וביקשתי מממנה איזקי ידים, כאשרניסיתי לכבל את החשודה הנ"ל ניטה לנשוך אותן בידי שמאל (סימני אודם על שרוול החולצה - צילום) והמשיכה לבועוט בי עד שהגענו שוטרים מהיומן וכבלו אותה בכבל רגליים".

לצד עדות השוטר והחוקר פואד הוגשו בהסכם מזכר שערכה השוטרת מרון שרגא ביום 17.11.8 (ת/3) ומזכר שנערך בידי השוטרת ז'קלין ליזמי (ת/8). עיר כי ניתן היה למצוא אי הלימה בעבודות שפורטו בזיכרון אלה לעומת עדותם של החוקר פואד ושל השוטר - ואולם אין בהחלטה כדי להטוט הcpf. מדובר בזמנים שהוגשו בהסכם. גרסת הנאשמת לצד עדויות החוקר פואד והשוטר - שמצאתו אותם כמהימנות - הם הבסיס להוכחת עבירות תקיפת שוטר.

בע"פ (מחוזי ב"ש) 40752-02-12 מדינת ישראל נגד שמילוב (9.5.12), ניתח בית המשפט המ徇ז את היחס שבין עבירות תקיפת שוטר לעבירות התנגדות למעצר והניתוח שם יפה לעניינו, ושולל את טענת הנאשמת להגנה עצמית אגב מעצרה. אצין כי אמם הנאשמת העידה שלא הודיע לה על מעצרה, אך לנוכח קביעותי כי עדותם של השוטר ושל החוקר פואד מהימנות, הרי שמדובר בכך שסביר שהופעל לצורך ביצוע המעצר. בין יתר הדברים שהובאו בפסקת בית המשפט המ徇ז, שנכונים ויפים אף לעובדות שהוכחו, לפני צוין כי: "אדם התקוף שוטר תוך כדי התנגדות למעצר חוקי" עבר בכך בrama המושגית שתי עבירות המצתברות זו לזו. כאמור - הוא התקוף שוטר ובנוסף לכך מתנגד למעצר חוקי" (שם, עמ' 3). עוד צוין בהקשר לעבירות תקיפת שוטר כי: "UBEIRA זו הינה עבירה התנהגות". אלמנט האקטוס ראש שבה הינו בעצם התקיפה. האינטראס המוגן הנדרש לעבירה זו הינו של "מחשبة פלילתית" באחת מהחלופות המנויות לעניין זה בסעיף 20 לחוק העונשין. עבירה זו איננה "UBEIRA מטרה" ואני דורשת אלמנט של כוונה "יעודית צו או אחרית מעבר ליסוד ה"מחשبة הפלילתית". אשר על כן - תקיפת שוטר (כמפורט בסע' 273) המתבצעת תוך כדי התנגדות למעצר חוקי מהויה התנהגות העולה כדי ביצוע שתי העבירות יחד" (שם, עמ' 4).

עוד הוטעם שם ונכוון לכך:

"ואחת היא אם המשיב נעץ מרפקיו בבטנה של שוטרת על מנת להימנע ממעצר או לכל מטרה או כוונה אחרת. הוא הדין לשירות שشرط בידה של אותה השוטרת ולמרפקים שנעץ בשוטרת האחראית, שהרי כך מוגדרת "תקיפה" בסעיף 378 לחוק העונשין:

378 תקיפה- מהו

"המכה אדם, נגע בו, דוחפו או מפעיל על גופו כוח בדרך אחרת,โดย ישיר או בעקיפין, ללא הסכמתו או בהסכמתו שהושגה בתרמית - הרי זו תקיפה; ..."

"התקף שוטר ..." לעניין סעיף 273 (ולענין סעיף 274) הרי הוא מי שביצע בשוטר מעשה המהווה "תקיפה" כמובנה בסעיף 378 הנ"ל. אין ספק ואין חולק כי חבותות המרפקים שחבט המשיב בגוף של השוטרות באות בכלל הגדרה של תקיפה. זאת, גם אם מדובר בחבותות מרפקיו של המשיב בבטן של השוטרות שנעשו תוך הדיפת ניסיון לעזרה بعد השתוללות בוחנת המשטרת והימלטו משם. הדברים עולים כדי תקיפת שוטרים (ובתוך תחנת משטרת)." (שם, עמ' 5)

הנאשمت, כך לפי קביעותי, סירבה לביצוע הליך חוקרי ומלրות הייתה מעוכבת, יצא מהדר השוטר. השוטר זהירהה ובמה שירח העדר שיתוף פעולה מצדיה פעל בהתאם לחוק ובכך סביר. אין כדי לנוכח העדויות שהובאו לפני לפניהם התנגדותה של הנאשمت חוסה תחת טענת הגנה עצמית והתנהלותה, אגב התנגדותה למעוצר, מהו כאמור מעשה תקיפה.

הgam שכך וכפי שהקדמת לי ציין, מצאתי להורות על ביטול כתוב האישום בשל קיומה של הגנה מן הצדק. הבסיס לה אינו קו הטיעון שננקט בראשית ההליך, הוαιיל ולא הונח לפני בסיס לאכיפה ברורנית ולאחר שמיעת הראיות ועיקריה בהחלטה זו נמצא בפועל שכן בסיס לטענה מהיבט זה.

להגנה מן הצדק ענפים נוספים ואחר ניהול ההליך לפני, מצאתי כי ראוי לעשות בה שימוש מפני אחר שלה.

ניתן להתחקות אחר שורשיה של הטענה המקדמית שענינה 'סתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית' עוד בקביעות בית המשפט העליון בע"פ 2910/94 יfat נ' מדינת ישראל, פ"ד נ (2), 221 (1996), שם נקבע שלבית המשפט שיקול-דעת אם לעכב הליכים כשאין אפשרות להעניק לנאים משפט הוגן או כשותה שבניהול המשפט יש שום פגעה בחוש הצדקה והגינות. מאז, חלו תמורהות באמות המידה לבחינת תחולתה של הגנה מן הצדק ובע"פ 4855/02 בורוביץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נט (6) 776, נקבע 'הבחן המשולש' שתכליתו, יצירת איזון ראוי בין זכויות הפרט לבין האינטרסים הציבוריים שבהעמדת הפרט לדין. מבחן משולש זו נותר תקף אף לאחר כניסה תיקון מס' 51 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 שעיגן הגנה האמורה בסעיף 149 לחוק (ראו לדוגמה, לעניין המשך תחולת הבבחן המשולש, ע"פ 6922/08 פלוני נ' מדינת ישראל (1.2.10)). לפי הבבחן המשולש, שלב הראשוני נערךת בחינה האם ההליך נגע בפגמים ואם ישנים פגמים מהו עצמתם - וזאת במנותק משאלת האשמה וחפות. שלב השני נערךת בחינה האם בקיומו של ההליך הפלילי חרף הפגמים יש ממשום פגעה חריפה בתחזות הצדקה והגינות. בחינה זו דורשת ערכית איזון בין האינטרסים השונים, ובهم חומרת העבירה, עצמת הראיות, נסיבותיהם האישיות של הנאשם ושל הנפגע, מידת הפגיעה יכולתו של הנאשם להגן, חומרת הפגיעה בזכותו ומידת האחוריות שיש לרשותם עצמם קיומם של הפגמים. שלב השלישי, שהוא הכרח בכל מקרה, מנחה לבחון האם לא ניתן לרפא את הפגמים שנרגנו. באמצעות מתונים ומידתיים יותר מאשר ביטולו של כתוב-האישום.

ברע"פ 1611/16 מדינת ישראל נגד רדי וموעלם (31.10.18), דין בית המשפט העליון בשני תתי סעיפים של טענת ההגנה מן הצדק (שיהוי ואכיפה בררנית), אגב כך, צוין העיקרון ולפיו:

"בביסיס דוקטרינת ההגנה מן הצדק ניצבת אמת מידת עיקרת שהיא תוצאתית - מידת הפגיעה בתחומי הצדק וההגינות. لكن, קיימת חשיבות פחותה לעובdet קיומו, או העדרו של מניע פסול בסיס המשעה, או המחדל המינרלי" (פסקה (100)

לאחר ששמעתי את ראיות הצדדים, התברר כי לפני העמדת הנואשת לדין ואף במהלך ניהול ההליך, הייתה בידיו המאשימה תמונה חלקית לקורות עם הנואשת באותו היום ולא נערכ בירור בכך להערכת התמונה; בהינתן האמור, הנסיבות המאשימה לפני התמונה החקלאית והלא מצאה שהייתה בידיה. למעשה, ניתן היה להשלים החסר מכוח חזקה תקינות ההליך והתנהלות הרשות, אך לנוכח הנתונים - כפי שיפורטו לעיל - עולה כי חזקה זו נסתרה והמאשימה לא הרימה הנטול לישב הקשיים שעלו.

מעודתה של הנואשת עולה כי נחקרה תחילתה, במסגרת התקיק الآخر, בחשד לביצוע עבירות איומים, תקיפה והסגת גבול; לפי עדותה נחקרה שלוש פעמים, תחילתה אצל שוטר מש"ק ולאחר מכן הגעה ביוזמתה ולפי דרישת שוטר המש"ק, לתחנת המשטרה. אין מחלוקת כי הנואשת, נחקרה לפחות פעמיים ולגבי חקירתה לפני שוטר מש"ק נותר עניין זה ללא בירור. חקירתה הראשונה שהובילה לצורך צילמה, היא בגין החשודות שייחסו לה בתיק האחר ומשום לכך מצאה המאשימה שלא לעין בה או להגישה במסגרת הליך זה. המאשימה הצהירה כי לא בדקה את חומריה החקירה של התקיק الآخر וכי אין בידה מעבר לחקירת הנואשת שהוגשה כראיה (ת/5א). להזכיר, בחקירה זו סירבה הנואשת לשתף פעולה לאחר שהצהירה כי אין לה אמון בגובה האמרה - הוא החוקר פואד.

המאשימה סקרה כי הנטול במצב שכזה רבע על כתפי ההגנה, על כי לא התקqua לקל את חומריה החקירה הנוספים מהתיק الآخر. ואולם, לפני הטלת דו"פ בהתנהלות ההגנה, נדרשת בבדיקה מידת המידה שבהן פועלת המאשימה בהציגה את ראיותיה ולהזבינה להציג תמונה מלאה המאפשרת קביעת ממצאים על בסיס הראיות שהוגשו; קביעת ממצאים הן באשר לאחריות העומד לדין והן באשר בדרך ניהול ההליך מראשית החקירה ועד תוםה. במקרה זה, הנואשת קיבלה מלכתחילה על הצורך בצלומה ועל הצורך להורות על מעצרה. למעשה, תיק זה נולד על בסיס מחלוקת זו וחומר החקירה שבו עורר קשיים הן באשר לצורך צילם הנואשת הצלום הראשון ובוודאי באשר לצורך צילם הנואשת בפעם השנייה כפי שיפורט לעיל.

עיוון המאשימה בחלק מחומריה החקירה של התקיק الآخر, יומיים לפני שמייעת הראיות פתר באופן חלקי הקשי וחלק מהראיות שנמצאו רלוונטיות הוועברו להגנה. ואולם, הקשי ישוב באופן חלקי ולא מצאה.

כך לדוגמה, נציגת המאשימה ציינה כי יש בידה הדף המקורי את גביה הודיעת הנואשת, הקודמת להודעה שהוגשה, וזה מלמד כי הנואשת כתבה גרסתה בכתב יד בשל קשיי ביטוי בעל פה. בהודעתה הנואשת, שהוגשה בגין חקירת החשד המתואר בכתב האישום, כאמור, הנואשת שמרה על זכות השתקה. לשימוש ב'זכות השתקה' יש מחייב ראייתי, אם אין לו הסבר מניח את הדעת.

כפי שציין, הוגשה באמצעות החוקר פואד, החקירה השנייה שהוא חקר את הנואשת (ת/5א). עולה כי הנואשת לא שיתפה פעולה עם החוקר פואד, סירבה לחתום ובפתח חקירתה השיבה: "תרשם את מה שאתה רוצה זה לא מעניין אותי. ואני לא מאמין במערכת אתה מלא כתוב מה שאתה רוצה כי אתה התלין והשופט" (ת/5א, עמ' 2, ש'

הarium המתוואר בעבודות כתב האישום הוא בתווך שבין שתי ההודעות. מצב זה, שבו ישן הودעות מאותו היום שבhan שיתפה הנאשמה, כך לכארה, פעללה עם השוטר מש"ק ועם החוקר פואד, הקושי שעולה מכך שבפי הנאשמת הייתה טעונה המגובה אף בדוח הפעולה של השוטר כי השפעת הבדיקה שנטלה גרמה לה ליווש בפה ולצורך ליצאת מהדר החקירה - הצדיק בחינת כל ההליכים שבוצעו כנגד הנאשמת באותו היום, עיין בהודעות שמסירה ובדרך מסירתן והתנהלותה - וזאת לו בכך שיבח מצבה במהלך התערבות המשטרתית ונitin יהיה להעיר את הערך הראיית שבשתיקתה.

ענין נספּ הלוֹקה בפגם. כזכור, החוקר פואד, לפי עדותו, צילם הנאשמת צילום ראשון, לאחר קרות אירוני האישום, בהסכמה ולאין תיעוד כמעט בדו"ח הפעולה שערך. בנוסף, עולה כי למרות שצולמה בידי החוקר פואד ביום 8.11.17, ביום 10.11.17 שוחררה הנאשמת ממעצר לצורך חקירה ואחד מתנאי שחרורה היה התיעצבות בתחנה עם שחרורה בלוי אחד המפקחים לצורך צילומה (נ/4). לא ברור, אף בסיום שמיעת הראיות, מדוע נדרשה הנאשמת להצטלם פעמי נספּת כתנאי לשחרורה. בסיום שמיעת הראיות, הוריתי על בירור עניין זה, דוקא לנוכח העובדה ציר מרכדי ברקע לביצוע העבירה בידי הנאשמה. תשובה המאשימה לכך יבואו בהמשך.

בעודתו, ציין השוטר כי אין לו נתונים מדו"ע נדרש לצילם הנאשמת הצילום הראשון, בנוסף לזה שהקיים במערכת ואולם, כך העיד, לעיתים נדרש צילום נוסף והמערכת יודעת לזהות זאת (עמ' 11, ש' 14-8 לפROT). השוטר העיד כי לא הגיע עם הנאשמת לשלב שבו הסביר לה שנית להפעיל עליה כוח לצורך נתילת צילום וזהת מאחר שהיא עזבה את החדר קודם לכן (עמ' 11, ש' 27-28 לפROT). השוטר השיב לשאלות ההגנה כי "השימוש בכוח שעלה מטעם הצורך להרגיע את החשודה בתנהגות הפרועה שלה בזמן האירוע". (עמ' 12, ש' 5-6 לפROT). לשאלות ההגנה צוין כי אמן לא צורפה התמונה לתיק, אך: "אפשר להתקנות אחריה ולראות את התמונה שהיתה במערכת אם היתה. במערכת היזהו כאשר מזינים את ת"ז עוברים בלשונית תമונות בזיהוי ושם מופיעות כל התמונות שאותו אדם צולם במערכת המשטרתית ובאיזה שנה". (עמ' 12, ש' 11-14 לפROT)

החוקר פואד העיד באשר לתק' 6 כי מדובר בטופס המוצא כאשר נדרש צילום של חסוד, שאז נלקח החסוד בצירוף הטופס לחדר צילום ולאחר מכן שחשוד מצולם, קופץ מספר תשליל שמצוין על הדף והדף מונח בתיבה טכני אייזה (עמ' 13, ש' 17-20 לפROT). הובהר במעמד עדותו של החוקר פואד כי הטופס לא צורף לחומר החקירה והועבר להגנה יומיים קודם למועד שמיעת הראיות מתוך חומר החקירה בתיק האחר. החוקר העיד כפי שאף נרשם בדו"ח שערך כי בסופו של דבר הנאשמת הסכימה להצטלם באותו היום והיה מופתע מכך ובתגובה העירה הנאשמת: "היאתי אזוקה ידיהם ורגליים, הייתה לי כבר ברירה?". (עמ' 16, ש' 9 לפROT).

החוקר פואד ציין בעדותו שהם לא עושים שימוש בטופס המפורט את הסכמת החסוד לביצוע הצילום, המצורף כנספח נוהל אח"מ אלא עושים שימוש בתק' 6 בלבד - כאשר מדובר בצילום (עמ' 16, ש' 13-16 לפROT) ובדרך כלל: "אנשים לא מתנגדים לצילום. אין עם זה בעיה. לא זכר מתי פעם אחרונה מישחו התנגד שנצלם אותו" (עמ' 16, ש' 20-21 לפROT).

להזכיר, במהלך עדותו של החוקר פואד הציהרה ב"כ המאשימה כי בתחילת טיפול תיק החקירה בגין תקיפת השוטר בידי מתמחה שלא מצא שמדובר בחומר חקירה וכשהתקיך עבר לטיפולה של הפרקליטה עברה על חומר החקירה ויידעה את ב"כ הנאשמת על אודות קיומם של חומרים אלה. בمعנה לשאלתי השיבה באותה כוח המאשימה, שלא עיננה בכלל חומרי

החקירה בתיק אחר, אלא באלה שהוצאו מערכת הפל"א ולאחר עיון בהם, העבירה להגנה רשיימה מעודכנת של החומר הקים (עמ' 14, ש' 17-10 לפרט).

בעקבות הוראתי, בסיום שמיית הראיות, לעורך בירור על אודוט הழור בצלום הנאשמת פעמים, נמסרה ביום 20.11.19 הودעת המאשيمة ולפיה: "מהבדיקה שבוצעה עולה כי ביום 8.11.17 במסגרת תיק פל"א שמספרו 495874/17, צולמה הנאשמת בפעם הראשונה. כמו כן, בתאריך 13.11.17, במסגרת תיק פל"א שמספרו 495975/17 (תיק החקירה נשוא כתוב האישום) צולמה הנאשמת בפעם השנייה".

הודעה זו עוררה קושי ובשל כך ניתנה החלטתי כי: "נדרשת הבהרה, בהינתן שנטען כי המערכת היא כללית, מדוע נדרש היה לצולמה לכל הליך בנפרד במקרים סמוכים".

ביום 8.12.19 הודיעה המאשيمة על צירוף מזיכר הבירה מטעם החוקר פואד, הנושא את פרטיו תיק תקיפת השוטר מיום 5.12.10 ובו צוין כי בסיום החקירה של הנאשמת ביום 8.11.17 "קפץ" לי במערכת הפלא שיש לצלם אותה וכן צולמה על ידי. בתאריך 13.11.17 הייתה ותמונה לא נקלטה במערכת כלל הנראה בשל תקלת עלה צורך לצולמה שנית. לאור זאת צולמה ע"י אותו חוקר מטפל באותו תאריך". מזכיר זה, שצורף להודעת המאשيمة, עומד בסתרה כאמור בדו"ח הפעולה ולפי הצלום הראשון בוצע ללא בעיות כלשהן (ת/4).

לפי פקודת המתה הארץ מס' 14.05.04 (להלן: הפקודה), שעוניינה נתילת אמצעי זיהוי, הנוטל נתילת אמצעי זיהוי מאדם(amor le-havtich, bin hityar, shmirah marbitit ul cabod ha-adam v'mida moutaha ckel ha-afshar shel fgi'ah, ai nochot v'kavab (susif 2 la-fekoda); yesh, la-fekoda, le-hesbir la-adam, at shismoshim shenitan le-ushot ba-amcusi zihui v'ken le-kush ha-scamta ha-adam lan-tileha (susif 5 (a) la-fekoda); nit'an le-ushot shimosh be-koch sbar batanaim ha-kbuvim be-fekoda le-zorur lan-tileha amcusi zihui (susif 6 la-fekoda); ha-scamot li-tul amcusi zihui mchoshed, na-shem ao morashu mogebalt lan-tileha achat, ala am cn ha-tk'iyim ha-tanaim lan-tileha chozrat (susif 8 la-fekoda). como kon, la-fekoda, yish ledowh ul lan-tileha amcusi zihui batopsh ha-kbuv bennoheli ach"m v'lochatom ulei. bdo'h zeh iztino koll ha-fretim ha-mporutim basusif 19 (b) la-fekoda v'vhem bin hityar, ha-scamah ao siviv lan-tileha v'lochabir shenitan la-adam shemmano ha-tbukha lan-tileha. ha-utak mahdo'h, kon la-fekoda basusif 19 (h) "imser adam shemmano nitul amcusi zihui".

נהלי אח"מ מס' 300.04.089 (להלן: נהלי אח"מ) שעוניינם נתילת אמצעי זיהוי למטרת זיהוי אדם ולשם הוכחת עבירה, מסדרים את סמכותה של המשטרה ליטול אדם אמצעי זיהוי כפי שנקבע בחוק סדר הדין הפלילי (סמכוויות אכיפה - חיפוש בגוף ונתילת אמצעי זיהוי), התשנ"ו - 1966 והם נכתבו לאור הפקודה. לפי נהלי אח"מ, ראש שוטר ליטול נתילה חוזרת של אמצעי זיהוי - כאשר מדובר בתצלום: "אף אם ניטל ממנו קודם לכן אמצעי זיהוי, אם התקיימו אותן או יותר מהנסיבות של להלן: ... (ג) אמצעי הזיהוי הוא צלום, והתצלום שניטל בעבר אינו באיכות טוביה או שאינו עדכני. במידה וקיימת תמונה עדכנית, לא יחולם בשנית. . ." (ראו סעיף יא (ב)(ג) לנוהל אח"מ).

אמנם, לפי סעיף 13 (ב) (3) לפקודה, ניתן ליטול צלום נתילה חוזרת, כאשר התצלום ניטל בעבר והוא אינו באיכות טוביה או אינו עדכני; ואולם, בסעיף 15 (א)(ב) נקבע כי: "באמצעי זיהוי שהוא טביעה אצבע או צלום - השוטר יבחן את אמצעי הזיהוי שניטל בעבר ויקבע האם מתקיימות לגבי הנסיבות שבסעיף 13ב (2) או בסעיף 13ב(3), לפי העניין, נתילה חוזרת של אותו אמצעי זיהוי".

לפי סעיף יג' לנוהל אח"מ בתום הנתילה אמרו החוקר הנוטל למלא דיווח על מהלך הנתילה, על כל פרטיו ולחתום

עליו. דיווח זה יעשה בדוח שהוא נספח ג' לנוהל אח"מ. נספח ג' מפרט את מהלך הנטילה, ההסבר שניתן למי שנדרש ליתול ממנו דגימה וכן חתימת הנדגם אם הסכימם לאחר פירוט כלל הזכיות ותיאור השימוש שייעשה באמצעותו; בדו"ח ישנו פירוט על אודות אפשרות שהנדגם מתנגד לדגימה.

בעניננו, ציין החוקר פואד כי ביקש לצלם את הנאשםת לאחר ש'קפץ' חלון במערכת שהורה לו שיש לעשות כן ומבל' שבדק בפועל הצורך לעשות כן, נדרש לפי הפקודה ונוהל אח"מ; בנוסף לא ניתן מענה מספק באשר לצורך שעלה לצלם את הנאשםת פעמי שניה חלק מתנאי שחרורה. הדוח הנדרש לא מולא, מאחר שלדברי החוקר פואד, כמעט ולא נתקלים בקשי או סירוב לצלום וכן בדרך כלל החוקרים לא נהגים למלאו כמתחיב.

הנה כי כן ולסיקום הפגמים שלו, הוצאה לפניו תמונה חלקיים באשר לקורות עם הנאשםת באותו היום. ישנו קושי ממשי לבחון טענותיה באשר להתנהלות עמה לנוכח חלקיים הבדיקה שערכה המאשימה לגבי חומר החקירה בתיק האחר. לא התקבל מענה שניתן לסמור עליו באשר לצורך שעלה לצלם את הנאשםת פעמיים במהלך הבדיקה, שכמעט האחרונה צולמה הנאשםת כתנאי לשחרורה ממעצר; למעשה, לפי עדותו של החוקר פואד, לא ביצע בדיקה האם נדרש היה לכתילה נטילת תמונה נוספת זו שישנה במערכת - כמתחיב מנהלי אח"מ וכן לא מולא הדו"ח שיכל היה לשפוך או על מהלך נטילת אמצעי הזיהוי.

בhinיתן האמור, עומדות השאלות הבאות: האם לנוכח הפגמים שהתגלו חזקת תקינות של פעולות הרשות נסתרה? כן. האם הורם הנintel להוכיח התנהלות תקינה או למצער כזו שלא משנה את תוכנות ההליך? לא.

היות הפגמים נעוצים בסיבה שבשלה נפתחה החקירה, כאשר מדובר בחקירה שהחלה כשהנאשםת עצורה וסיום מעצרה בהסכמה כרך צילומה; להיות ולפניה תמונה חלקיים - שהאחריות לכך היא על כתפי המאשימה ולא כמחדר הגנה - تخושת הצדק וההגינות לא מאפשרת המשך ניהול ההליך ומיצויו ומכאן מצאתו להורות על ביטול כתוב האישום.

סוף דבר

כתב האישום מבוטל.

ניתנה היום, א' בטבת תש"פ, 29 דצמבר 2019, בהעדך
הצדדים.